

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Origines Benedictinae, Siue Illvstrivm Coenobiorvm Ord.
S. Benedicti, Nigrorvm Monachorvm, Per Italiam,
Hispaniam, Galliam, Germaniam, Poloniam, Belgium,
Britanniam, aliasque Prouincias. Exordia Ac ...**

Le Mire, Aubert

Coloniae Agrippinae, 1614

Capvt V.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11261

testatur hodie adhuc incomparabilis huius monasterij bibliotheca. Postmodum Galliarum Regum & Episcoporum Treuerensium accessit liberalitas ac munificentia, qua & ditatum & egregiè illustratum est monasterium s. Matthiæ. Habet autem præ ceteris plurimis ornamentis, 28. fontes optimos ac limpidissimos, omnes ex vna scaturigine ortum & initium sumentes, sic ferè Gaspar Bruschius in Chronologia monasterium Germaniæ.

CAPVT V.

*S. Vedasti Abbatia, in vrbe Atrebatensi,
apud Belgas.*

Illustrissimum S. VEDASTI cœnobium, vt nomen sic & originem repetit à S. Vedasto Atrebatensi Episcopo: adeoque commune cum alijs plurimis habet exordium, quæ à cellulis anachoretarum & oratorijs Sanctorum originem duxerunt. Ceterùm Vedastus, Romano collabente Imperio, Religioni Christianæ propagandæ in Leucis operam dabat, cum Rex Galliarum Clodoueus primus aduersus Germanos illo in tractu bellum gereret. A quibus parum absuit quin funderetur ac deleretur: sed precibus ac votis impetrata victoria, Regi Vedastus cathechista opportunus adfuit, cumque ad Christiana sacra amplectenda, & baptismum suscipiendum, S. Remigio Remensi Archiepiscopo collaborante anno salutis 500. pertraxit.

500.

Atre-

Atrebatum surgebat è ruinis eo tempore & populus iam frequentior, sed rudis & omnis pietatis expers, diligenti ac pio pastore indigebat. Remigius itaque, vt alijs plerisque vrbibus, alios atque alios, sic Atrebatibus, sub annum 530. Vedastum dedit Episcopum. Is prouinciam ingressus, verbo & exemplo verum pastorem se exhibet, orationibus & meditationibus animum frequenter excolit, cellulâ anachoreticâ, cum sacello seu oratorio, non ita procul ab vrbe prope ripam fluuioli Crientionis leui opere compositâ: in quam secedens cum Martha, opere fatigatus, Mariæ silentium & otium sanctum amplectitur, animumque reficit, vt seipso melior ad opus redeat.

Secessum hunc sanctus Præsul, quamdiu vixit, diligenter excoluit, & non raro insinuauit, optare se, in eo vt conderetur, cum mortalitatem exuisset. Pijs tamen cleri populique votis, qui dictam cellulam aded humilem tanti viri meritis imparem censebat, datum fuit, vt in cathedrali virginis Deiparæ templo conderetur. Voluit nihilominus Diuina bonitas, vt aliquando sanctus Antistes voti compos fieret: atque ita immisit in mentem S. Auberti, post aliquot intermedios illius in cathedra Episcopali successores, vt sacras reliquias, in alium transferret locum. Cumque ambigeret, anxiusque secum versaret, quonam loco eas reconderet, post nocturnas preces & meditationes, è moenibus,

ceui

*S. Aubertus
Episcopus
Cameracensis
transfert
S. Vedasti
corpus.*

ceu pergulo & loco celsiori, prospicienti sub auroram eminus ad ripam Crientienis offerretur imago architectorum & operariorum, ædificium insigne designantium: subjctque illi in mentem (quod & Deo reuelante percepit) illum esse locum in quem transferri & deponi sacrum corpus deberet.

Quando autem vetus cellula, ipsiusmet *Auberti* iudicio ad id non sufficebat, nec solitudo aut paucorum fratrum societas, à quibus colebatur, idonea videretur ad asseruandum nobilem hunc thesaurum, sic eum locum excoluit, vt iustum monasterium conderet, & sanctioris vitæ cultores complures monachos ibidem colligeret. Et post aliquot annos, inuitatis sanctis Præsulibus, *Audomaro* Teruanensi, & *Lamberto* Traiectensi ad Mosam, alijsque primariæ notæ viris ad translationis celebritatem, sanctas reliquias, è basilica Episcopali, transfert in monasterium, ad ripam dicti fluminis excitatum in cliuo montis; qui sensim ad orientem surgit, cui iam infidet maxima pars vrbs Atrebatensis, cupitæque s. Vedastum reddit cellulæ, anno Domini 658. vt tradunt *Sigebertus* & *Massæus* chronologi.

Felicia hæc initia ac progressus postea promouit s. *Vindicianus* Episcopus, s. *Auberti* successor: qui ad expiandam cædem, s. *Leodegario* Augustodunensi Episcopo ab *Ebroino* maiore palatij Regis *Theoderici* in agro Atrebatensi illatam, procurauit; vt dictus

s. Vindicianus
Episcopus
Cambracensis.

Rex

Rex Theodericus monasterium Vedastinum liberalissimè dotaret. Sed & ipse Vindicianus iurisdictionem Pontificiam remisit, voluitque monasterium immediatè à sede Apostolica dependere. Res breuiter antiquis hisce versibus expressa est in dicti Theoderici Francorum Regis epithaphio, quod hodieque in Vedastino monasterio visitur ac legitur.

*Rex Theodericus ditans vt verus amicus
Nos ope multimodâ, iacet hîc cum cõiuge Doda,
Regis largamans & presul Vindicianus
Nobis Regale dant, & ius Pontificale.
In decies nono, cum quinquages duodeno
Anno, defunctum sciat hunc qui quattuor addat.
Qui legis, hac hora Dominum pro Regibus ora,
Muneribus quorum stat vit a Dei famulorum.*

Hos progressus ac successus Vedastinum habuit cœnobium, fuitque initio anachoretica, vt dixit, s. Vedasti cellula, piorum deinde secessus, ac monasterium s. Auberti studio excitatum, & regia Theoderici liberalitate, demum mirificè auctum. Ac primùm quidem per annos multos, à paucis monachis sub Priore agentibus locus incolebatur, sed temporibus Vindiciani Episcopi, & duodecimo anno Theoderici Regis, creatus est primus Abbas *Hatta* vir in primis religiosus ac prudens, qui post annum decimum quintum regiminis, præfecturâ monasterij sancti Pe-

Hatta primus Abbas Vedastinus.

tri ad

tri ad muros vrbis Gandensis auctus est.

Ad tam sanctas origines dicti monasterij *Nobiliaci.* accessit fama miraculorum s. Vedasti: vnde natum ipsi nomen *Nobiliaci*. Additum & nomen *Castri*, siue ob ædes, quas in eo Theodericus aliique Reges ac Principes habuerunt, siue ob munitiones ac propugnacula quibus cœnobium olim cœptum fuit, aduersus Hunnorum, Danorum, Normannorum & aliorum barbarorum incursiones.

Præpositura à Vedastina Abbatia dependentes.

A Vedastina Abbatia dependent octo *Angicurtiensis.* Præposituræ, quæ per monachos illius loci administrantur. Prima est *Angicurtiensis* siue *Agilcurij*, sita in diœcesi siluaneçesi septimo plus minus lapide à Lutetia Parisiorû, quæ Vedastinis accessit beneficio Glotildis viduæ Regis Clodouæi.

secunda est *Maniliensis*, altero à Perona lapide sita. & altero à rapolmis intra terminos regni Franciæ, vt & Angicurtiensis.

Tertia *Salliensis* siue de salliaco dicitur, in confinibus Artesiæ & Flandriæ.

Quarta est s. *Michælis*, in suburbio vrbis Atrebatensis Henrico primo Abbate Vedastino excitata.

Quinta est s. *Petri de Gorrea*, quæ distat vno lapide à bethunia Artesiæ opido.

sexta

sexta s. *Saluatoris* ceu s. *Trinitatis* Berclonenfis medio milliari à Bassea, tribus verò milliariibus à Lensio Artesiæ opido sita. Monasterio accessit liberalitate *Leduini*, qui postea factus est monachus ac demum Abbas *Vedastinus*. De quo ita chronograpus cameraensis in chronico nondum typis edito. *Est vicus ex rebus sancti Vedasti, nomine Berclaus, in paludibus quidem situs, pascuis tamen aptus, omninoq; etiam monachorum vsui oportunus.* Illic ergò *Leduinus* Abbas s. *Vedasti*, considerata rei oportunitate, monasterium fundare disposuit, si quidem ei Episcopalis auctoritas adspiraret: quippe duplici vsu satis competenter prouiso, quòd inibi videlicet partem ex monachis, qui ad coenobium s. *Vedasti* frequentiores confluerant, delegaret, & bona Ecclesiæ circumiacentia tutius possiderentur. Itaque Dominum *Gerardum I.* Episcopum in conuentu synodali conueniendum existimauit, suæque deliberationis effectum coram omni synodo postulauit. cuius auctoritate nec difficile impetratu fuit. Monasterium ergò ædificare festinat, consummatumq; ab ipso Domino Episcopo consecrari obtinuit. Loci autem vocabulum Episcopus immutauit, & Cellam sancti *Saluatoris* statuit nominari. *Rom. Hactenus ille.*

Hasprens.

Septima est Præpositura *Hasprens.*, SS. *Hugonis* & *Aichadri* honori dedicata, medio itinere inter *Valencanas* & *Camercum*, ad salem vulgò *Sel fluuiolum*, qui ibidem in

scal-

Scaldium sese exonerat, amœno loco sita.

Accessit ea quoque Vedastinis, studio eiusdem *Lebuni* Abbatis, cùm antea à Gemetico dioecesis Rotomagensis monasterio dependeret. Rem totam sic exprimit Iacobus Guisianus.

Pipinus Maior domus Austrasiorum, victo Theoderico Gallia Rege, fundavit, cœnobitis Benedictinis, Gemetico celebri dioecesis Rotomagensis monasterio, euocatis. Porro anno Christi millesimo vicesimo quarto, Gerardo, eo nomine primo, Cameracensi Episcopo, procurate, facta est permutatio inter Vedastinum ac Gemeticense monasteria, Vedastinis Anglicuriam, in dioecesi bellouacensi sitam, in usum Gemeticensium; Gemeticensibus verò Haspram in usum Vedastinorum cedentibus. Ita Iacobus Guisianus in manuscriptis *Hannonia Chronicis*. De his rebus fusiùs Chronographus Cameracensis: Quo tempore (inquit) Normanni, maximè quidem Rol tyranno in-centore, per hoc regnum, vt per alia, desæuerunt, & culpis Christianorù exigentibus Ecclesias sanctorum passim combusserunt, tãtæ formidinis tempestate, corpora sanctorum, Aicadri videlicet atque Hugonis, de Gemegio cœnobio, quod super fluuium sequanam, non procul ab vrbe Rotomago situm est, ad villam Hasprum, quæ ab vrbe nostra non plus quàm decem millibus disparatur, allata sunt. Quam villam vtrum ab antea possessam subiacuisse prælibato monasterio, an tuac

Haspris quiescunt S. Aicadri & S. Hugo Episcopus Rotomagensium. Gemetium hodie Lumiege monasterium est Benedictinorum. quarto miliaria Rotomago. Libr. 2.

temporis aut à Rege, aut à quolibet Principe pro remedio animæ receptationi sanctorum traditam fuisse dicamus, incertum est. Ex his certè beatus Aicadrus à sancto Philiberto eiusdem cœnobij Abbate probatissimo, Abbas etiam constitutus, regimen sacrum agebat, vitæque moribus, & virtutum conuersatione fulgebat. Ad cuius piam conuersationem sanctus vir Domini Hugo Rotomagensis Episcopus, Carlomanni Regis filius, diuina inspiratione succensus, relictis siquidem Episcopatus habenis, curisque secularibus abdicatis, disciplinam monachorum, & habitum ex toto desiderio appetiuit, sacrisque magistri moribus informatus, omni virtutum genere perfectus, emicuit. Ambo autem qui & quales exstiterint, eorum vitas legentibus euidenter occurrit. His nimirum apud hanc villam post hac * remeantibus, monasterio factò monachis delegatis, ad laudem eorum pius & misericors DEVS multa, imò & creberrima virtutum prodigia dignatus est operari, in tantum sanè, vt nemo ex vicinis potentibus, aut in expeditionem aliquando transeuntibus, vllâ præsumptionem ante hac audeat irrogare. Sed quia monachorum Abbas longè aberat, eosque rarissimè pro difficultate longinquitatis visitare solebat, in libertate soluti seculum sectabantur, irregulariterque viuentes, vsque ad tempus Gerardi Episcopi, utpote absque rectore, periclitabantur. Quod vidēs Episcopus, Abbatem,

* Forè remanentibus.

Gerardus
I. Episcopus
Camera-
censis.

batein.

batem, vt hoc corrigeret, sæpe commonuit: sed quia, vt diximus, longè aberat correctionem morabatur. Cōtigit autē Episcopum, pro Ecclesiastica sollicitudine, fortè per hanc villam transitum facere, & Abbati Leduino (comes enim erat itineris) obscenam monachorum conuersationem indicare. Salubri etiam, imò competenti consilio hortatus, vt si quas res sancti Vedasti in vicinia prælibati monasterij haberet, eas siquidem pro hoc monasterio, quod sibi esset contiguum, cōmutaret, huncque locum pro compendio æternæ remunerationis meliorare satageret. Qui inter huiusmodi colloquia incertò hæsit, & tamen, ac si difficile, recusauit. Nec multò post temporis interuallo, Abbas salubriter cōsultus, benè & diligenter considerata oportunitate, notum fecit Episcopo, se executorem fore monitionis, si ab ipso Abbate Theoderico commutationem impetrare valeret. Unde lætus Episcopus continuò directâ legatione Abbatem Theodericum adorsus est, mōstrans animæ periculum, si non in tempore sibi consulere. Cum longè esset positus locum commutare deberet; quod si nollet, adiuncto sibi Balduino Marchione, falsos monachos expelleret, locumque emendare cum omni auctoritate satageret. Super quod Abbas competenti consilio vsus, mandatis Episcopi satisfacere æstimauit, rebusque sancti Vedasti, quæ in sua vicinia circumiacent, susceptis, villam Hasprum Leduino Ab-

*Leduinus
Abbas mo-
nasterij S.
Vedasti.*

*Baldwinus
Fland. Co-
mes &
Marchio.*

bati contradidit. Hæc autem commutatio coram Rotberto Rege Francorum, coramque Comitibus, Balduino videlicet Flandrensi, & Richardo Rotomagensium facta est, & ab eisdem corroborata. Abbas itaque Leduinus, vt ædificator videlicet idoneus, locum cum summo studio ad laudem & venerationem sanctorum, qui ibidem quiescunt, emendauit, nouisque ædificiis & claustro regulari insignire exercuit. *Hactenus ex Chronica Cameracensi.*

Octaua est præpositura *S. Chrystinae de Beueria*, qui pagus est vno milliarià Bethunia Arthesiæ opido distans. Fuit ea olim annexa monasterio s. saluatoris Caroffensis in diocesi Putauensi; quam inito contractu cum Caroffensibus & à sede Apostolica approbato *Ioannes Saracenus* tunc Abbas Vedastinus & postea Archiepiscopus Cameracensis, anno Christi 1587. cum Abbatia Vedastina vniuit & amplis ædificiis instruendam curauit.

Atq; hæc quidē, quæ de Vedastina Abbatia hæctenus diximus, ad nos transmittenda curauit Reuerendus admodum atque Amplissimus *D. Philippus Cauerellus* Abbas Vedastinus anno 1611. mense Aprili,

Chronographi Cameracensis, qui anno 1040. floruit, testimonium de S. Vedasto.

D*Vm tyrannica rabies in Christi Ecclesiã desceiret, fuit ciuitas Atrebatum sine Principe*

cipe

cipe sacerdotij, vsque ad tempus sancti Vedasti, Ecclesia destructa, locus in solitu tuem redactus ferarum habitatio factus. Hic sanctus Domini Confessor, & egregius praedicator, temporibus fortissimi Regis tunc temporis Francorum Clodonei, in hac diuina dirigente gratia ob multorum salutem peruenit regiones. Cuius rei ordinem, & causam, quantum breuitas patitur, stilo prosequamur. Porro memoratus Princeps fanaticis adhuc tenebatur erroribus inuolutus, sed erat ei uxor religiosa, baptismi sacramentis initiata Crothildis nomine, filia Chilperici Regis, quem Gundebaldus Rex frater eius ortis simultatibus interfecerat. Hac Christianissima Regina Regi quotidie blandiebatur, suadens ab idolatriæ culturâ, ad unius veri Dei cultum conuerti, ut per mulierem fidelem, saluaretur Rex infidelis. Sed Rex Reginae consilium minus audiebat, quia Deorum suorum auxilio fieri putabat in omnibus, quæ sibi prosperè accidisse videbantur. Anxia de Regis potius salute, quam de regni potentia Regina, ubi salutis consilium Regem contempsisse videt, dari ab excelso postulat opportunitatis euentum, quo ut sit Rex compulsus, salutis sue sumeret occasionem. Bellum itaque Rex Alemannis indicit, sed imparatos, ut voluit, non offendit. Nam hi, collectâ manu validâ, circa ripas Rheni fluminis, Regi occurrere, bellicâque virtute patriam suam defendere tentant. Inuocatis ad auxilium Regis dijs suis Franci in ipso congressionis apparatu, cœperunt mente deficere, & languentibus dextris terreri,

Crothildis
uxor Clodo-
nei.

simul & formidine dissoluti, vitæ potius despera-
 tione, quam victoria dispendio agitari. Videns
 Rex palantem exercitum, supra vim terris, vir-
 tutem animi gerens, prohibet trepidare
 milites, magisque in prælium accendit, ne tanti
 aestimarent mortis periculum, quam gloria tri-
 umphum. Ipse itaque signifer reuocans acies,
 primus equum in hostem egit, & clamore ma-
 gno secuti ceteri acriter dimicabant. Alemanni
 è contra viribus & numero præstantiores, quibus
 pro patriâ, & vitæ libertate res erat, cœperunt
 fortiter Francos vrgere, alij sagittis, alij telis, alij
 balistis, credentes confodere. Rex autem vbi
 multorum amissione videt dilabentem non posse
 subsistere exercitum, nec vocatos Deos instanti
 periculo sibi subuenisse, rebus desperatis fortissi-
 mum Dominum Christianorum, quem Regina
 colendum ei suaserat, inuocauit, toto se obligans
 se cum suo exercitu sacro fonte diluendum, si
 conuersis rebus victor ab hostibus remeasset. Nec
 mora recreatis viribus, & reparatis agminibus
 cum auxilio Trinitatis hostes inuadunt, & om-
 nes penè ad interuersionem deuincunt, nisi qui-
 bus fuga aut deditio fuit ad vitam. Intelligens
 Rex non tam suâ virtute, quam Dei munere ho-
 stes superatos, cui se fidei voto cōstrinxerat, Tul-
 lum mox opidum adiit, audit o vbi beatum Veda-
 stum laudabili religione Deo seruire, cui cum
 aduentus sui cæssam exponeret, & pugna euen-

tum,

tum, qui ex Deorum inuocatione in aduersum
 cesserat, ad Christi nomen secundo successu pro-
 uenisse notificaret, vir Domini gratias agens
 Deo, qui gentibus regnum suum aperire digna-
 tus est, coepit Catholicae fidei ministerium Regi
 annuntiare, & Euangelicis assertionibus instru-
 ctum duxit ad venerabilem virum Dei Remigi-
 um, qui tunc temporis Remensis Ecclesiae arcem
 tenebat, vir ex sapientia, virtutibusq; factus,
 cuius spiritualium virtutum insignia testatur
 gens Gallica per eum ad Christum conuersa, cui
 etiam Hormisda Papa vires suas quondam in
 Gallijs agendas commiserat. Vedastus igitur fe-
 stinantem ad vitae fontem deducebat Regem, quo
 in itinere cuidam ceco ad se clamanti vir Dei lu-
 men reddidit oculorum non sine admiratione pa-
 latinorum procerum, immo etiam Regis, quem
 praesentis exhibitio miraculi Christianae fidei fer-
 uore accendit. Cernitur vsque in hodiernum Ec-
 clesia in testimonium virtutis huius constructa, in
 qua orantibus, & credentibus beneficia prestan-
 tur diuina. Haecenus Chronographus Came-
 racensis, typis nondum editus.

Ceterum Vedastus à sancto Remigio
 Archiepiscopo Remensi datus
 Episcopus Camera-
 cens.

*Albini Flacci Alcuini testimonium de S. Vedasto,
Clodonei primi Gallia Regis docto-
re ac cate-
chista.*

His appositè à nobis adiungentur ea, quæ de s. Vedasto, primo Clodonei Regis catechista, post A trebatensi Episcopo, Albinus Flaccus Alcuinus, sanctissimi Præsulis res gestas prosequens, commemorat, post dictam victoriam de Alemannis feliciter obtentam. Hæc (inquit) arrepta victoria, de quâ ante diximus, Regi populog³ suo causa fuit salutis eterna, & ne lucerna (s. Vedastus videlicet) sub modio lateret absconditus, sed supra candelabrum positus exemplis vel prædicationibus in domo Dei lucens, ab errore idololatriæ & caliginè ignorantia ad viam plurimos educeret veritatis. Igitur superatis hostibus, & rebus in pace compositis, & Alemannis suæ subiectis ditioni, Rex ouas cum laude triumphi ad patriam redijt. Et vt fidelis tantæ sibi gloriæ largitori sponsor apparet, festinauit seruorum Christi sacrâ imbui prædicatione, & sancti baptismatis ablui sacramentis. Venit autem ad Tullum opidum, vbi sanctum agnouit Vedastum laudabili religione soli Deo seruire, & dulcissimos contemplatiua vitæ carpere fructus. Hunc vero ad sanctum Remigium Christi carissimū sacerdotē, ad Rhemorum properans ciuitatem, sibi socium assumpsit, quatenus per singulos itineris sui gressus saluberrimis ab eo imbueretur doctrinis,

*S. Vedastus
primus Clo-
donei Regis
catechista.*

& Ca-

& Catholicae fidei firmis initiaretur fundamentis: ut paratus fide & virtutum scientia à tanto Pontifice (Reimgio scilicet) spirituali ablueretur lauarco, & ab illo donis caelestibus confirmaretur, quod ab isto diuinâ prius proueniens gratia, Euangelicis coeptum fuerat praedicationibus.

Hic ad fontem vitae festinantem deducebat Regem: ille in fonte salutis aeternae venientem abluebat: ambo propemodum pari pietate patres, hic doctrina fidei, ille baptismatis vnda. Vtique aeterno Regi Regem temporalem munus obtulerunt acceptabile. Hi sunt duae obliuae & duo candelabra lucentia, à quibus Rex praefatus in viâ Dei eruditus, miserante Deo portam aeternae lucis ingressus, cum fortissimâ gente Francorum credidit Christo, & facta est gens sancta populus acquisitionis, ut annuncientur in eo virtutes illius, qui eos de tenebris vocauit in admirabile lumen suum. Sacrae igitur Euangelicae auctoritatis narrat historia Dominum Iesum Iericho pergentem, ad confirmandam fide suae maiestatis corda populi praesentis, cuidam caeco ad se clamanti lumen reddidisse oculorum, ut per corporale vnius caci lumen, spiritualiter multorum illuminarentur pectora. Ita & Sanctus Vedastus, Deo Christo donante, per eiusdem illuminationem caci fidem quam verbo praedicauit, in corde Regis miraculo confirmauit: ut Rex ipse intellige-

ret, tam sibi esse necessarium cordis lumen, quam
 ceco oculorum illustrationem: & quod diuina
 operata est gratia per preces famuli sui in cacâ
 nocte castigatis, hoc per sermones eiusdem fa-
 muli, eadem operante potentia; per spiritualis
 intelligentiam lucis in suo pectore persiceretur.

Nam regia excellentia condigno comitatu
 cum multitudine maximâ populi, iter agentibus
 illis, venerunt in quendam pagum, qui incola-
 rum terra illius consuetudine Vngise pagus dici-
 tur, prope Reguliacam villam, qua sita est super
 florigeras Axonæ fluminis ripas. Et ecce eiusdem
 fluminis fontem Rege transeunte cum multitu-
 dine populi, obuiauit illi cecus quidam huius diu-
 tissime solaris expers luminis, forte nec sua ca-
 catus culpa, sed vt manifestarentur opera Dei in
 illo, & per illius illuminationem præsentem plu-
 rimorum illuminarentur corda spiritualiter.
 Qui cum intellexisset à prætereuntibus Sanctum
 Vedastum Christi seruum in eodem iter agere
 comitatu, clamauit: Sancte & electe Deo
 Vedaste, miserere mei, & supernam pio pe-
 ctore diligentius deposce potentiam, vt mea
 subueniat miseria. Non aurum posco, nec ar-
 gentum, sed vt mihi lumen per sanctitatis tue
 preces restituas oculorum. Sensit itaque vir
 Dei virtutem sibi adesse supernam, non ad illius
 cacitantummodò curationem, sed plus propter
 præsentis populi salutem, totum se in sacras

effudit

Cecus illu-
 minatur
 coram Clo-
 donao.

effudit preces, in diuinâ fidens pietate: & dexteram cum signo Crucis posuit super oculos cæci dicens: Domine Iesu, qui es lumen verum, qui aperuisti oculos cæci ad te clamantis, aperi oculos istius: vt intelligat populus iste presens, quia tu es Deus solus, faciens mirabilia in celo & in terrâ. Mox ille cæcus, lumine recepto, gaudens perrexit viam suam. In quo loco tempore sequenti, à religiosis viris edificata est Ecclesia in testimonium miraculi istius; in qua orantibus & credentibus vsque hodie beneficia præstantur diuina.

Igitur Rex à viro Dei Euangelicis apprime imbutus disciplinis, & hoc presenti miraculo in fide firmiter confortatus, nihil moratus in via, nihil dubitans in fide, sed magnâ alacritate animi, festinatione magnâ mentis sanctissimum Pontificem Remigium videre properauit, vt illius sacratissimo ministerio Spiritu Sancto operante in remissionem peccatorum, & spem vitæ æternæ, Catholici baptismatis viuo ablueretur fonte. Cum quo aliquantisper moratus est diebus, vt Ecclesiasticis satisfaceret sanctionibus, & pœnitentiæ (secundum Apostolicum præceptum) prius ablueretur lacrymis, dicente beato Petro Principe Apostolorum: Pœnitentiam agite, & baptizetur vnusquisq; vestrum in nomine Iesu Christi, & in nomine S. S. Trinitatis, celestis mysterij baptismata susciperet. Sciens verò beatus

Clodoneus
venit ad S.
Remigium.

Æt. 2.

Ponti-

1. Cor. 14.

Pontifex Apostolum dicere Paulum: Omnia vestra honesto cum ordine fiant: statuit diem, quo Rex intraret, ad suscipienda diuina pietatis sacramenta. Quale fuit tunc Sanctis Dei gaudium, qualis in Ecclesia Christi letitia, cum viderent Regem Niniue ad prædicationem Iona de solio maiestatis suæ descendisse, & in cinere sedisse pœnitentiæ: & sub pia Dei sacerdotis dexterâ suæ excellentiæ caput humiliare. Hactenus Alcuinus, in vita s. Vedasti, apud Laur. Surium.

CAPVT VI.

Abbatia S. Germani de Pratis ad muros vrbiæ Parisiensis.

559.

ILLustris huius monasterij fundator fuit Childebertus Rex Francorum, filius Clodonei primi Regis Christiani, qui cum ex Hispania adtulisset stolam S. Vincentij Leuitæ & martyris, cum alijs plurimis sanctorum reliquijs, iuxta ordinationem s. Hermanni tunc Parisiensis Episcopi, templum in honorem eiusdem s. Vincentij, quod nunc s. Hermanni de Pratis dicitur, excitandum curauit. Rei fidem facit Aymoinus monachus lib. 2. cap. 20. his verbis. Verum Childebertus acceptam S. Vincentij stolam, Parisias defert, edificat amq; solotenus, secundum beatissimi Germani dispositionem basilicam, nomini eiusdem

S. Leui-